

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ПРИНДА ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF PRYNDA v. UKRAINE)**

(Заява № 10904/05)

РІШЕННЯ

STRASBOURG

31 July 2012

FINAL

31/10/2012

Це рішення набуло статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Принда проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

Дін Шпільманн (*Dean Spielmann*), Голова,
Марк Віллігер (*Mark Villiger*),
Карел Юнгвірт (*Karel Jungwiert*),
Бошт'ян М. Зупанчіч (*Bostjan M. Zupancic*),
Енн Пауер-Форд (*Ann Power-Forde*),
Ганна Юдківська (*Ganna Yudkivska*),
Ангеліка Нуссбергер (*Angelika Nußberger*), судді,

та Стівен Філіпс (*Stephen Phillips*), заступник Секретаря секції,
після обговорення за зачиненими дверима 10 липня 2012 року
постановляє таке рішення, яке було ухвалено того дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу розпочато за заявою (№ 10904/05), яку 7 березня 2005 року подали до Суду проти України на підставі статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) двоє громадян України — Ольга Принда та Мирон Принда (далі — заявники). 1 лютого 2010 року заявниця померла, а заявник висловив бажання продовжити участь у провадженні від імені заявниці (своєї дружини).

2. Уряд України (далі — Уряд) представляв його Уповноважений — Ю. Зайцев з Міністерства юстиції.

3. Заявники стверджували, зокрема, що розслідування обставин загибелі їхнього сина було надмірно тривалим, неповним і неефективним.

4. 1 липня 2010 року про заяву було повідомлено Уряд. Також було вирішено питання щодо прийнятності та суті заяви розглядати одночасно (пункт 1 статті 29).

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

5. Заявники народилися у 1944 та 1942 роках. Заявниця, Ольга Принда, померла 1 лютого 2010 року. Заявник проживає у місті Стрий, Україна.

6. 6 жовтня 2003 року приблизно о 21:00 год. сина заявників збив на смерть автомобіль, за кермом якого перебував громадянин Німеччини пан Ф. Автомобіль належав громадянці Польщі пані Г.

7. Правоохоронні органи провели огляд місця події відразу після неї та склали схему дорожньо-транспортної пригоди з відповідними вимірюваннями. Учасники дорожньо-транспортної пригоди (пан Ф. та пан

Г., який також перебував в автомобілі під час аварії) надали власні пояснення щодо подій.

8. 7 жовтня 2003 року Стрийський МРВ УМВС України у Львівській області порушив кримінальну справу за фактом дорожньо-транспортної пригоди та призначив проведення судово-медичної експертизи потерпілого.

9. 8 жовтня 2003 року було проведено відтворення обстановки і обставин дорожньо-транспортної пригоди за участю пана Ф. та пана Г., а також у присутності понятих (пана Р. та пана Л.). У той же день в якості свідків були допитані дві інші особи.

10. 9 жовтня 2003 року слідчий призначив авто-технічну експертизу, яку було проведено 13 жовтня 2003 року та яка встановила, що син заявників помер від важкої черепно-мозкової травми в результаті дорожньо-транспортної пригоди.

11. 13 жовтня 2003 року заявники дізналися, що їхній син загинув і його тіло знаходиться у міському морзі.

12. 23 жовтня 2003 року заявники звернулися до Моторного (транспортного) страхового бюро України з метою отримання відшкодування. 3 листопада 2003 року заявникам та їхнім онучкам як спадкоємцям потерпілого було надано 8500 грн відшкодування. У супровідному листі страхове бюро повідомило заявникам, що зазначена вище сума була максимальною сумою, яку воно могло виплатити за законодавством без згоди іноземної страхової компанії, і що воно готове підтримувати їх у подальших спробах вимагати будь-які інші компенсації шляхом подання цивільних позовів до особи або осіб, відповідальних за ДТП. Заявники та їхні онучки отримали вищезазначену суму в рівних частках 13 червня 2005 року.

13. Судово-медична експертиза, призначена 7 жовтня 2003 року, була проведена 28 жовтня 2003 року. За її результатами було встановлено, що син заявників помер у результаті дорожньо-транспортної пригоди від відкритої черепно-мозкової травми і що, коли сталося ДТП, він перебував у середньому стані алкогольного сп'яніння.

14. 1 листопада 2003 року слідчий призначив судову автотехнічну експертизу, яку було проведено 2 грудня 2003 року.

15. 26 лютого 2004 року слідчий призначив транспортно-трасологічну експертизу, яку було проведено 26 квітня 2004 року.

16. 3 грудня 2003 року до грудня 2004 року заявники подавали до різних державних органів численні скарги на затримки розслідування обставин загибелі їхнього сина.

17. 26 червня 2004 року слідчий зупинив провадження у справі на тій підставі, що єдиними свідками ДТП були водій і пасажир легкового автомобіля, який збив сина заявників, але їх було неможливо допитати, оскільки вони проживали за кордоном і міліція не мала коштів для того, щоб організувати їх приїзд до України.

18. 14 липня 2004 року прокуратура Львівської області (далі — обласна прокуратура) скасувала постанову від 26 червня 2004 року та постановила продовжити розслідування.

19. 30 грудня 2004 року слідчий Управління МВС України у Львівській області виніс постанову про закриття кримінальної справи через відсутність у діях водія ознак складу злочину. Було встановлено, що з огляду на темряву, мокре дорожнє покриття та світло передніх фар зустрічного автомобіля водій побачив сина заявників, який ішов по дорозі, лише на відстані, на якій він не міг уникнути наїзду на нього.

20. 10 січня 2005 року обласна прокуратура скасувала постанову від 30 грудня 2004 року у зв'язку з неповнотою розслідування та надала вказівки щодо подальших слідчих дій.

21. Листом від 25 січня 2005 року Управління МВС України у Львівській області повідомило заявникам, що розслідування справи ускладнювалося тим, що відповідачі проживали за кордоном і Управління не мало у розпорядженні коштів для покриття витрат, які вони можуть понести при організації їх приїзду до України.

22. 31 січня 2005 року слідчий призначив додаткову судову технічно-транспортну експертизу, яку було проведено 25 лютого 2005 року.

23. 4 квітня 2005 року слідчий знову виніс постанову про закриття кримінальної справи через відсутність у діях водія складу злочину.

24. 13 травня 2005 року обласна прокуратура скасувала рішення від 4 квітня 2005 року у зв'язку з неповнотою розслідування та надала вказівки щодо подальших слідчих дій.

25. 12 серпня 2005 року слідчий виніс постанову про закриття кримінальної справи. У постанові зазначалося, що слідство виконало всі вказівки прокуратури, але не встановило жодних нових фактичних даних, здатних змінити його попередні висновки.

26. 26 грудня 2005 року обласна прокуратура скасувала постанову від 12 серпня 2005 року. Вона зазначила, що слідчий лише частково виконав вказівки, надані 10 січня 2005 року, а вказівки, надані 13 травня 2005 року, — проігнорував.

27. Листом від 5 січня 2006 року обласна прокуратура повідомила заявнику, що слідство було відновлено та що стосовно слідчого, у провадженні якого перебувала справа щодо їхнього сина, було порушено дисциплінарне провадження у зв'язку з порушенням ним норм кримінально-процесуального законодавства.

28. 16 січня 2006 року слідчий відмовив у порушенні кримінальної справи щодо пана Ф., пана Г. та пані Г.

29. 30 січня 2006 року слідчий зупинив кримінальне провадження щодо смерті сина заявників, зазначивши, що прокурор наказав йому знайти інших свідків ДТП, чого він наразі не зміг зробити.

30. 5 травня 2006 року розслідування було відновлено.

31. 16 травня 2006 року обласна прокуратура відмовила у порушенні кримінальної справи у зв'язку зі скаргою заявників, в якій вони стверджували, що пан Ф., пан Г. та пані Г. дали працівникам міліції хабара.

32. 24 листопада 2006 року кримінальну справу було знову закрито. Слідчий зазначив, що він викликав пана Г., який проживає у Польщі, для участі у подальших слідчих діях, але той не з'явився. Він також зазначив, що пана Ф. неможливо викликати з Німеччини, оскільки слідство не мало коштів для оплати витрат на його поїздку до України. Також зазначалося, що не було доказів того, що пан Ф. був винуватцем дорожньо-транспортної пригоди, про яку йдеться.

33. 28 листопада 2006 року обласна прокуратура скасувала постанову від 24 листопада 2006 року у зв'язку з неповнотою розслідування.

34. 4 листопада 2007 року слідство провело відтворення обстановки і обставин події за участю пана Ф., якого було викликано з Німеччини.

35. 17 листопада 2007 року слідчий відмовив у порушенні кримінальної справи стосовно пана Ф. і закриття кримінальне провадження щодо дорожньо-транспортної пригоди, яка призвела до смерті сина заявників. Ця остання постанова була скасована обласною прокуратурою 15 січня 2008 року.

36. 6 лютого 2008 року слідчий призначив додаткову судову транспортно-трасологічну експертизу, яку було проведено 3 квітня 2008 року.

37. 19 квітня 2008 року слідчий знову закриття кримінальну справу. Він зазначив, що додаткова перевірка встановила, що водій міг би уникнути зіткнення з потерпілим, скориставшись екстремним гальмуванням, лише якби потерпілий біг. З огляду на відсутність підтвердження того, що потерпілий біг, слідчий закриття справу, зазначивши, що за статтею 62 Конституції обвинувачення не може ґрунтуватися на припущеннях.

38. 4 липня 2008 року обласна прокуратура скасувала постанову від 19 квітня 2008 року, зазначивши, що необхідно було провести додаткові слідчі дії.

39. 22 листопада 2008 року слідчий закриття кримінальну справу. Ця постанова була скасована обласною прокуратурою 9 грудня 2008 року.

40. 30 грудня 2008 року кримінальне провадження було зупинено слідчим, який у своїй постанові зазначив, що 6 жовтня 2003 року пан Ф. збив невідому особу.

41. 20 квітня 2010 року слідчий відновив кримінальне провадження.

42. 20 серпня 2010 року слідчий відмовив у порушенні кримінальної справи щодо пана Ф. через відсутність у його діях ознак складу злочину. Іншою постановою від тієї ж дати слідчий закриття кримінальне

провадження щодо дорожньо-транспортної пригоди, яка призвела до смерті сина заявників. Ця постанова, прийнята слідчим, була залишена без змін Генеральною прокуратурою України.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

43. Відповідні положення національного законодавства наведено у рішенні від 13 листопада 2008 року у справі «*Муравська проти України*» (*Muravskaya v. Ukraine*, заява № 249/03, пункти 35–36) та у рішенні від 12 січня 2012 року у справі «*Ігор Шевченко проти України*» (*Igor Shevchenko v. Ukraine*, заява № 22737/04, п. 31).

ПРАВО

I. ЩОДО *LOCUS STANDI* ЗАЯВНИКА СТОСОВНО СКАРГ ЗАЯВНИЦІ

44. Заявниця померла 1 лютого 2010 року, коли справа розглядалася в Суді. Сторонами не оспорювалося те, що заявник (її чоловік) має право підтримувати її заяву від її імені. Тому Суд не вбачає жодних причин для того, щоб прийняти інше рішення (див., серед багатьох інших джерел, рішення від 10 грудня 2009 року у справі «*Шастін і Шастіна проти України*» (*Shastin and Shastina v. Ukraine*), заява №12381/04, п. 12). Надалі у тексті йтиметься про обох заявників.

II. СТВЕРДЖУВАНА НЕЕФЕКТИВНІСТЬ І ТРИВАЛІСТЬ РОЗСЛІДУВАННЯ ОБСТАВИН СМЕРТІ СИНА ЗАЯВНИКІВ

45. Заявники скаржилися на те, що розслідування дорожньо-транспортної пригоди, яка призвела до смерті їхнього сина, було надто тривалим і неефективним. Вони посилалися на статтю 2, пункт 1 статті 6 та на статтю 13 Конвенції.

46. Суд, який є головним у наданні юридичної кваліфікації фактам справи, вважає, що скарга, про яку йдеться, має розглядатися за статтею 2 Конвенції, яка є відповідним положенням (див. рішення від 12 січня 2012 року у справі «*Ігор Шевченко проти України*» (*Igor Shevchenko v. Ukraine*), заява № 22737/04, п. 38). Це положення у відповідній частині зазначає:

«1. Право кожного на життя охороняється законом. Нікого не може бути умисно позбавлено життя інакше ніж на виконання смертного вироку суду, винесеного після визнання його винним у вчиненні злочину, за який закон передбачає таке покарання».

А. Прийнятність

47. З огляду на доводи сторін Суд вважає, що ця скарга порушує серйозні питання фактів і права за Конвенцією, вирішення яких потребує її розгляду по суті. Тому Суд доходить висновку, що ця скарга не є явно необґрунтованою у розумінні підпункту «а» пункту 3 статті 35 Конвенції. Жодних інших підстав для визнання її непринятною встановлено не було.

В. Суть

48. Заявники скаржилися на тривалість і неефективність розслідування. Вони стверджували, що матеріали кримінальної справи були сфальсифіковані та що працівники міліції отримали хабара від pana Ф., pana Г. та пані Г., які були відповідальними за загибель їхнього сина. Заявники зазначали, що, хоча спочатку слідчий вважав, що існували достатні причини для того, щоб порушити кримінальну справу стосовно смерті їхнього сина, пізніше він дійшов висновку, що у діях pana Ф. не було складу злочину. Заявники також скаржилися на те, що вони не були належним чином залучені до справи, оскільки слідство не проводило жодної слідчої дії за їх участю, а про деякі документи з матеріалів кримінальної справи вони дізналися лише з подань Уряду до Суду.

49. Уряд стверджував, що національні органи від самого початку діяли з належною ретельністю і що не було затримок, які могли вплинути на ефективність розслідування та встановлення обставин справи. Він також зазначав, що кількість слідчих дій, проведених у кримінальній справі, про яку йдеться, демонструвала бажання органів влади провести ретельне розслідування справи. Він стверджував, що направлення справи на додаткове розслідування не означало, що розслідування було неефективним. Як стверджував Уряд, під час додаткового розслідування у справі слідчий дотримувався всіх вказівок прокурорів вищого рівня. Він також зазначив, що більшість таких вказівок ґрунтувалася на скаргах заявників, що також демонструвало достатній рівень залучення заявників до кримінального провадження, про яке йдеться. Правоохоронні органи також перевірили інші твердження заявників, наприклад про те, що відповідачі дали слідчому хабара. Уряд також зазначив, що невстановлення слідчим складу злочину у діях pana Ф. не робило розслідування неефективним.

50. Суд повторює, що стаття 2 Конвенції стосується не лише смерті в результаті використання сили представниками держави. У першому реченні її першого пункту вона визначає позитивний обов'язок держав — учасниць Конвенції щодо вжиття належних кроків з метою захисту життя тих, хто знаходиться під їхньою юрисдикцією. Цей обов'язок

застосовується щодо будь-якої діяльності, яка може стосуватися права на життя, включаючи заподіяння смерті в результаті дорожньо-транспортних пригод, і потребує наявності ефективної судової системи, яка зможе визначити причину загибелі та притягнути винних до відповідальності (див. рішення від 24 травня 2011 року у справі «*Анна Тодорова проти Болгарії*» (*Anna Todorova v. Bulgaria*), заява № 23302/03, п. 72, з подальшими посиланнями).

51. Обов'язок держави за статтею 2 Конвенції вважається невиконаним, якщо захист, що пропонується національним законодавством, існує лише теоретично. У першу чергу, він повинен також ефективно діяти на практиці, а це вимагає швидкого розгляду справи без зайвих затримок (див. рішення у справі «*Шиліг проти Словенії*» (*Silih v. Slovenia*) [ВП], заява № 71463/01, п. 195, ECHR 2009-...).

52. Згідно із вищезазначеним, хоча встановлення та покарання винних у загибелі та доступність для заявника компенсаційних засобів юридичного захисту є важливими критеріями в оцінюванні того, чи виконала держава свій обов'язок за статтею 2 Конвенції (див., серед багатьох інших джерел, ухвалу щодо прийнятності від 27 листопада 2007 року у справі «*Райковська проти Польщі*» (*Rajkowska v. Poland*), заява № 37393/02, та зазначене рішення у справі «*Федіна проти України*» (*Fedina v. Ukraine*), пункти 66–67), у низці нещодавніх справ, що розглядалися Судом, встановлення порушення значною мірою ґрунтувалося на існуванні невинуватених затримок і відсутності ретельності з боку органів влади при веденні провадження, незалежно від його кінцевого результату (див., наприклад, зазначене рішення у справі «*Шиліг проти Словенії*» (*Silih v. Slovenia*) [ВП], п. 211; рішення від 28 липня 2009 року у справі «*Дворачек та Дворачкова проти Словаччини*» (*Dvoracek and Dvorackova v. Slovakia*), заява № 30754/04, п. 70, та рішення від 3 листопада 2011 року у справі «*Антонов проти України*» (*Antonov v. Ukraine*), заява № 28096/04, пункти 50–51).

53. Суд неодноразово зазначав, що хоча особа не може окремо посилатися на право вимагати переслідування або засудження третіх осіб за вчинення кримінального правопорушення, згідно зі статтею 2 ефективна судова система може, а за певних обставин — повинна передбачати використання кримінально-правового механізму (див., наприклад, рішення у справі «*Перез проти Франції*» (*Perez v. France*) [ВП], заява № 47287/99, п. 70, ECHR 2004-I). Однак, якщо порушення права на життя або фізичну недоторканність скоєно неумисно, передбачений статтею 2 Конвенції прямий обов'язок встановити ефективну судову систему необов'язково вимагає надання кримінально-правового засобу захисту в кожному випадку (див.

рішення у справі «*Во проти Франції*» (*Vo v. France*) [ВП], заява № 53924/00, п. 90, ЕЧПР 2004-VIII).

54. Суд також підкреслює, що буде неправильно та всупереч його субсидіарній ролі за Конвенцією намагатися самостійно встановити обставини цієї справи, дублюючи намагання національних органів, що мають кращі можливості для цих цілей (див., наприклад, рішення від 28 травня 2002 року у справі «*МакШейн проти Сполученого Королівства*» (*McShane v. the United Kingdom*), заява № 43290/98, п. 103). Слідуючи своїй усталеній практиці, Суд обмежить розгляд цієї заяви оцінкою національного розслідування питання у розрізі його загальної відповідності вищезазначеним стандартам.

55. Звертаючись до обставин цієї справи, Суд зазначає, що, дізнавшись про насильницьку смерть сина заявників, державні органи розпочали кримінальне провадження та вжили низку заходів, спрямованих на виконання їхнього позитивного обов'язку за статтею 2 Конвенції. Низка слідчих дій, включаючи відтворення обстановки і обставин події, допити та різні судові експертизи були проведені протягом наступних місяців. Той факт, що органи влади не встановили кримінальної відповідальності водія, не робить розслідування неефективним.

56. У той же час Суд відзначає, що дорожньо-транспортна пригода та смерть сина заявників сталися у жовтні 2003 року, тоді як остаточне рішення було прийнято у серпні 2010 року — майже через сім років після того. Він зазначає, що незважаючи на значну кількість проведених слідчих дій самі органи влади держави-відповідача критикували розслідування за відсутність ефективності (див. вище пункт 26). Крім того у рамках кримінального провадження справу кілька разів направляли на додаткове розслідування, що, *inter alia*, було спричинено невиконанням слідчим вказівок наглядових органів (див. там само). Також працівники міліції від самого початку знали, що відповідачі у справі постійно проживали за кордоном, а отже, їхня участь у слідчих діях на більш пізньому етапі могла бути проблематичною, що потребувало від слідчих діяти з особливою ретельністю на початковій стадії провадження. Проте поведінка слідчих органів не відповідала обов'язку держави за статтею 2 Конвенції щодо проведення ефективного розслідування підозрілих смертей. Ця позиція Суду підкреслюється тим фактом, що заявників належним чином не залучали до розслідування і вони дізналися про деякі процесуальні рішення, прочитавши подання Уряду до Суду (див. вище пункт 48).

57. Тому в цій справі було порушення процесуального аспекту статті 2 Конвенції.

III. ІНШІ СТВЕРДЖУВАНІ ПОРУШЕННЯ КОНВЕНЦІЇ

58. Спочатку заявники скаржилися за статтею 1 Першого протоколу до Конвенції на те, що їм досі не виплатили страхову суму за загибель їхнього сина і не запропонували відшкодування шкоди, завданої його смертю.

59. Розглянувши доводи заявників з урахуванням усіх наявних у нього документів та тією мірою, в якій вони охоплюються його компетенцією, Суд визнає, що вони не виявляють жодних ознак порушення прав і свобод, які гарантуються Конвенцією.

60. Із цього випливає, що ця частина заяви повинна бути визнана неприйнятною як явно необґрунтована відповідно до підпункту «а» пункту 3 та пункту 4 статті 35 Конвенції.

IV. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

61. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

62. Заявники вимагали 3500 євро відшкодування матеріальної шкоди та 200 000 євро відшкодування моральної шкоди.

63. Уряд вважав такі суми необґрунтованими та надмірними.

64. Суд не вбачає жодного причинно-наслідкового зв'язку між встановленим порушенням і заявленою матеріальною шкодою, тому він відхиляє цю вимогу. З іншого боку, він присуджує заявникам 6000 євро відшкодування моральної шкоди.

B. Судові та інші витрати

65. Заявники також вимагали 67,30 грн компенсації поштових витрат, понесених на національному рівні, та 117,70 грн індексації вищезазначеної суми, а також 350,70 грн компенсації витрат, понесених у ході провадження у Суді.

66. Уряд вважав витрати, понесені у національних судах, не пов'язаними з цією справою. Він також залишив вирішення питання присудження компенсації судових та інших витрат, понесених у ході провадження у Суді, на розсуд останнього.

67. Відповідно до практики Суду заявник має право на компенсацію судових та інших витрат, лише якщо буде доведено, що такі витрати були фактичними і неминучими, а їхній розмір — обґрунтованим. У цій справі, враховуючи наявні у нього документи та зазначені вище

критерії, Суд присуджує заявникам 21 євро компенсації судових та інших витрат.

С. Пеня

68. Суд вважає за належне призначити пеню виходячи з граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої має бути додано три відсоткових пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу за статтею 2 Конвенції щодо тривалості та ефективності розслідування обставини смерті сина заявників прийнятною, а решту скарг у заяві — неприйнятними.

2. *Постановляє*, що було порушення статті 2 Конвенції.

3. *Постановляє*, що:

а) протягом трьох місяців з дати, коли це рішення набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявникам нижченаведені суми, які мають бути конвертовані в українські гривні за курсом на день здійснення платежу:

i) 6000 (шість тисяч) євро відшкодування моральної шкоди, разом з будь-якими податками, що можуть нараховуватися;

ii) 21 (двадцять одне) євро компенсації судових та інших витрат, разом з будь-якими податками, що можуть нараховуватися;

б) зі спливом зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені вище суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, до якої має бути додано три відсоткових пункти.

4. *Відхиляє* решту вимог заявників щодо справедливої сатисфакції.

Учинено англійською мовою та повідомлено письмово 31 липня 2012 року відповідно до пунктів 2 та 3 правила 77 Регламенту Суду.

Стівен ФІЛЛІПС
(Stephen Phillips)
Заступник Секретаря

Дін ШПІЛЬМАНН
(Dean Spielmann)
Голова